

РАЗГОВОРЪ ЗІ.

Подиръ обѣдуваніе-то Г-жа Анна преслуша Иванча въ четеніе-то, и въ уроцы-ты му подъ сѣнки-ты въ градинѣ-тѣ. А като ся свърши това, Иванчо и' рече, че не ще да отиде да играе, а предпочита да ся разговори пакъ съ майкѣ си за Божіиѣ-тѣ силѣ. Майка му ся склони, но за малко време; а Иванчо като сѣдна близо при неѣ, гледаше іѣ въ лице-то и', и чувствоваше истиннѣ благодарностъ да научи още нѣщо за великаго оногова Бога, Отца нашего който сѣди на небеса-та.

М. Можешъ ли, Иванчо, да ми кажешъ що е сила?

И. Вуйка ми Иванъ има твърдѣ по много силѣ отъ моѣ-тѣ.

М. Що разумѣвашъ съ това?

И. Разумѣвамъ, че той може да прави много работы, които азъ не могъ да правѣ: той има силѣ да расцѣпи едно твърдо дърво съ брадвѣ-тѣ, а азъ не могъ. Помнишь ли, мамо, че ти казахъ за него тѣѣ сутренѣ?

М. Помнѣѣ, сынко, и ты като порастешъ, ще имашъ по голѣмѣ силѣ, и ще можешъ да правишь много работы, които сега не можешъ да правишь.

И. Помнишь ли, мамо, че веднаждѣ ми каза за единъ много силенъ человекъ, който ся е казувалъ Самсонъ, и който съсыпа еднѣ голѣ-